

Оповідання

початок, закінчення у майнулomu часі

Тоді він розповідатиме про інші уявлення. Але ти можеш їх не слухати...

Хрони - умовні нематеріальні макромолекули часу, з яких складаються секунди. Вони обирають особисті закони руху і спокою, а утворюються з атомів і молекул часу. Атоми часу при обставинах, які досі не досліджені, здатні матеріалізуватися, перетворюючись (мабуть) у фотони (світло). Отже найважливішою властивістю часток часу є те, що вони (не) існують (у просторі). Хрон потрібно уявити також як питому проекцію на час форм матерії і духу у нескінченних комбінаціях, які доречі існують в поляризованому стані.

Нехай матеріальна стихія має п'ять станів - тверде тіло, рідина, газ, поле, світло, або з іншого погляду – хімічний, фізичний (електричний, оптичний) та біологічний стани. Стільки ж існує станів духу, який за Миколою Кузанським може набувати форми можливості (неповне або невідповідне відображення дійсності, неоднозначність, випадковість), або форми абсолютної необхідності (єдність, простота - бог), або форми необхідного взаємозв'язку (своєрідність), або форми детермінованої можливості (існування), або, нарешті, форми символічності (порівняння) ((кількість-якість)). Кількість станів "п'ять" можна поширити далі на всі можливості, комбінації матерії і духу – енергію, життя, інформацію-порушення, колір, музику, смак, людину, тварину і будь що інше; звідси хрон нехай буде мати п'ять пелюсток.

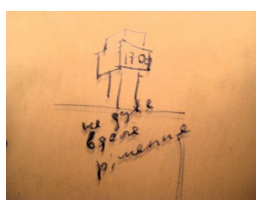
Все так чи інакше складається з елементів часу, все у часі розчиняється

Те, що називається часом, схоже на те, що називається дао. Час - то є розум, дух простору.

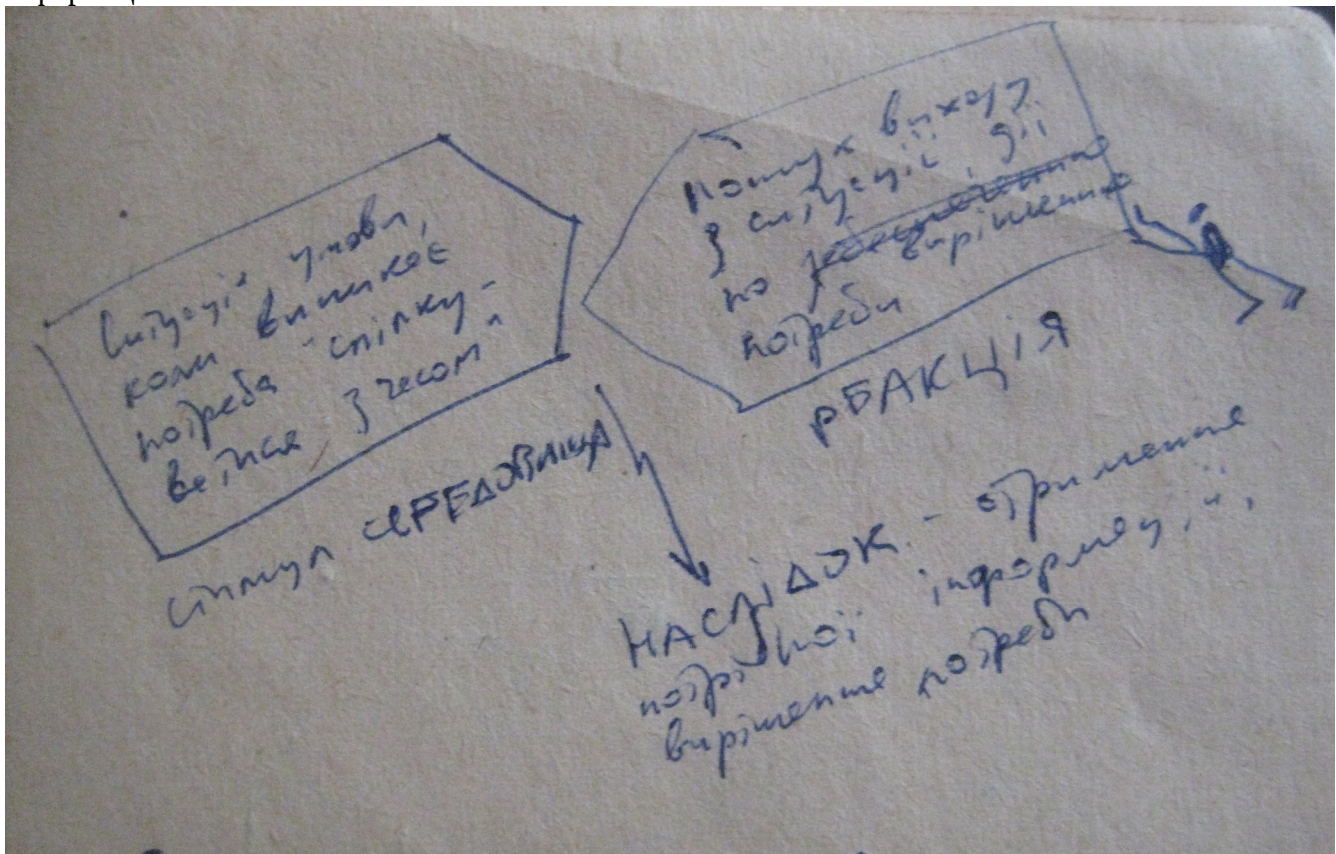
Простір є тіло часу. Час є те, що не існує. Найбільше з того, що використовується - це час.

Він почне згадувати про якийсь "майнулий" час, про швидкість, напрямки часу, про інші часові частки. Потім заходиться малювати формули і схеми, які ніколи не вдається відновити, а може навіть запропонує подивитись дуже випадкове зображення часу - олівцеве (шари вуглецю на паперовому аркуші) - зроблене з допомогою символічності. Може так воно і буде, хтозна...

hps Аналіз проблеми Виходимо з того, що для людини існує протиріччя між потребою йти в ногу з часом та недостатнім використанням можливостей її забезпечення. Вирішення проблеми має багато варіантів з великою кількістю придатних речей або явищ (мобільний телефон та смартфон ще не з'явився!), від порожнього шлунку до руху космічних тіл

Кожний процес навідування часу відбувається в 3 етапи відповідно до принципу максимуму інформації:

Досягти повного вирішення проблеми можна або за рахунок вилучення стимула, або застосуванням відповідних засобів реакції. Спробуємо йти шляхом ідеального вирішення проблеми, для чого запрошуємо вас до майбутнього

Концепція Хоч майбутнє не може бути передбаченим, бо абстрактною є мета розвитку суспільства, такі спроби завжди існували. Концепція майбутнього НРС (homo più sapiens - людина більш розумна, або hour per second - година за секунду) з'явилася, по-перше після вивчення матеріалів Єреванського проектного семінару 1985 р., присвяченого майбутньому вимірювачів часу; вона є спробою його наслідування. По-друге - надихана враженнями від експозиції проектів для Берліну, що проходила у Будинку Архітектора. Слід звернути увагу на неможливість повного наведення концепції і на те що вона знаходиться у стані розвитку, бо з часом виникають нові аспекти. Звичайно, назва концепції умовна, не можна ж вважати людину до homo più sapiens менш розумною.

НРС з'являється внаслідок еволюції засоба виробництва. Ми називаємо її (людину) так не стільки за те, що вона починає наділяти штучним розумом навколишнє середовище, також саму себе в додаток до того, що отримала від бога; не за більш високий рівень існування у просторі-часі, а скоріше за одержану можливість вирішувати проблеми природнім шляхом (наприклад, вона зменшує кількість крадіжок з допомогою як громадянських заходів, так і завдяки зниженню своєї потреби цінувати речі)

У якийсь час настає доба Світла. Використання світла поширюється в енергетиці, будівництві, виробництві, зв'язку та інш. Колишні давні наскельні зображення перетворюються нарешті в спадкоємницю голографії - оптичну морфологію, яка має справу з неіснуючими речами -

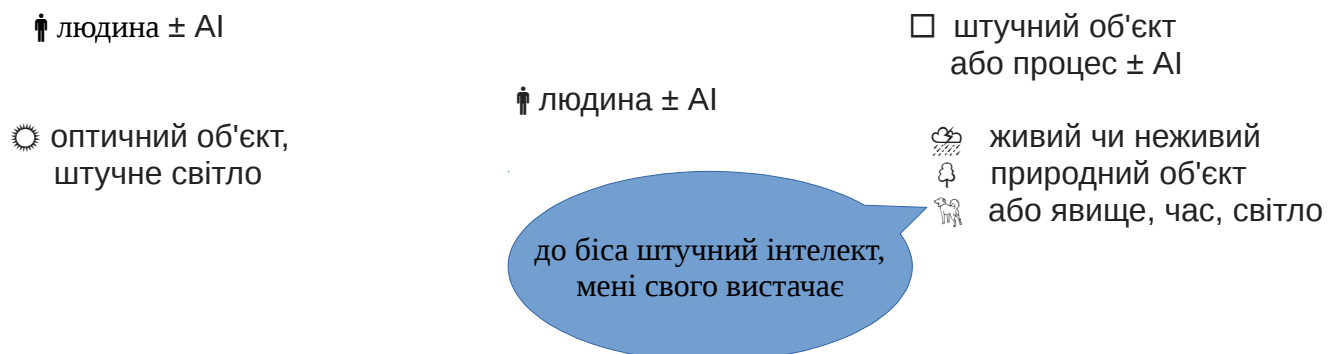
оптичними об'єктами, або полем поляризованого світла - модифікованими лазерними променями (у таких об'єктах можна сховатися чи просуватися крізь)

Оптична морфологія допомагає вирішувати проблему економії простору і матеріалів, надає нові можливості вченим, архітекторам, лікарям, митцям, перетворює кіно, видовища, розваги (уявіть) Для майбутнього суспільства велике значення має глибокий зв'язок між часом і світлом. Ця тема відображується у мистецтві, і можна буде почути щось на зразок:

Час і Світло - великі брати-близнюки,-
Друзі Простору
Хто з них є найдорожчий -
Для Простору і нас?
Коли відчуваєм Час,
Стає на думку Світло
Коли споглядаєм Світло -
Стає на думку Час

Стосовно часу, інформація про який так необхідна людині: довідатися його не важче тепер, ніж моргнути очима, а від колишніх “щільних” годинників схоже залишилася, як корисна, лише індикація (світло) (До речі людина може користуватися оптичним захистом і вимикати з поля зору ті або інші об'єкти, робити їх прозорими, або навпаки, можна матеріалізувати у світло свої думки, тощо. Зображення можна збільшувати або зменшувати) Інформація в потенційному стані наближається до нескінченності, але оскільки тепер “розумна”, іде до людини за її бажанням, перетворюючись в необхідну форму. Взагалі, що стосується інформації (порушення (одноманітності)), то з цим поняттям людина свого часу одержала “кількісну міру прогресу в природі та суспільстві. Інформація є найбільш загальною і адекватною мірою пристосування вписання всякої системи в оточення, їх взаємної погодженості і непротирічності [1] Щоб досягти результату, організм (система) повинен забезпечити максимум взаємної інформації між умовами середовища і своїми реакціями на такі умови - всеохоплюючий принцип живої та неживої природи, до якого ми вже зверталися

Зв'язок (комунікації) може здійснюватися миттєво (швидкість світла)

За цими зв'язками – виробничі, космополітичні, культурні або будь які інші відносини, відносини роду, друзів. Цікаво було б простежити еволюцію мешканців часу-простору аж до доби “світлового майбутнього”. Зупинимось лише на людині та штучних об'єктах.

По-перше, людина. Вона насправді майже не змінюється з наших часів (з одного боку “гомо п'ю сапієнс” - це вже не просто “сапієнс”, з іншого такий “гомо” ще не самий “сапієнс” (жарт)) Людина тільки отримує новий рівень можливостей і неможливостей внаслідок еволюції штучних об'єктів (все ж віддамо їй належне, вона вже може обирати засоби сприйняття дійсності серед двох головних форм функціонування своєї психіки, “природної” як звично, та штучної

Про людину слід пам'ятати, що

- ніхто досі не дав їй наукове визначення. Вона дуже неоднозначна, має багато функцій, знаходиться в мультиполяризованому стані (чоловік-жінка, батьки-діти, злодій-добродій та інш.) (Веркор)

- якщо в ній змінюється щось крізь віки, так це, може бути, лише багатосторонність відчужань (Достоевський)

- схильна поважати особисті інтереси (Карнегі)

...

Народжуючи штучний світ, людина віддає йому частину своєї істоти, наділяє його своїми рисами аж до інтелекту (тому не дивно, що завжди існували неоднозначні, багатофункціональні речі)

Можливі такі варіанти орієнтації людини у часі (за бажанням)

- відновлення біо годинника, так званий суб'єктивний час

- синхронізація організму людини з еталоном часу з допомогою штучного розуму

- комунікаційна довідка з допомогою штучного розуму. Традиційні засоби

З погляду нашого часу проблема орієнтації повністю вирішена

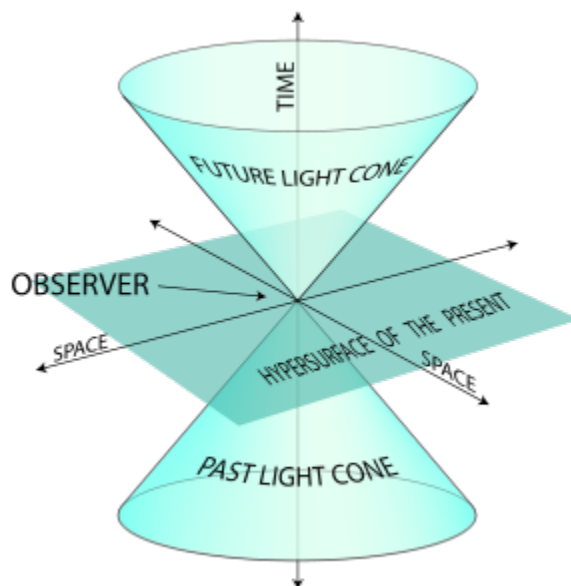
В еволюції штучних об'єктів та процесів серед різноманіття форм існують позичені з природи і найпростіші стереометричні. Проста форма викликає більше асоціацій (цвях), з нею можна пов'язати більше функцій. Деякі речі з'єднуються, утворюючи спільну структуру (автомобільне житло, годинник-будинок). Дедалі більше стає гнучких прозорих речей, серед них з'являються “сонячні картки” - дуже компактні системи-засоби одержання запису, відновлення, переробки, збереження, передачі інформації – побаченого, почутого, замисленого та інш. Такі картки стають носіями ШР і взаємодіють з мозком; інтегровані з людиною, вони спільно з “її” сприйняттям наслідують функції колишніх відео- теле- систем, потужних персональних комп'ютерів, записника, годинника і так далі. Може бути, що дітей майбутнього здивує сучасна відеокамера і виникне таке в них питання: “Навіщо притуляти цю штуку до очей, коли треба зробити фільм?” Тепер можна подорожувати в своє минуле, аналізувати вчинки, події (виправляти їх, хоч поїзд часу вже пішов). Минуле не втікає назавсім, до кожної його миті можна повернутися. Воно є основою майбутнього і повинно бути збереженим для вічності. Можна також мандрувати у масштабі, проникаючи в суть речей. Найголовніше людина має набагато тісніший контакт з оточуючим світом, з “братами по розуму”

Проект Час - розум простору. Годинник є наслідком пристосування до часу, освоєння його людиною. Мабуть виникне потреба збудувати Великий Годинник як наслідок нового засобу освоєння часу. Він матиме велику пристосованість до потреб людини. Форма - конусна -

- дає велику пристосованість до сонячного світла

- нагадує піщаний годинник, житло у багатьох народів, єгипетські, суданські, китайські піраміди, дах, купол

● відтворює конус минулого з діаграми простору-часу Мінковського, і тому мають дуже велику символічність кожна частина споруди і навколишній простір:

(з Вікіпедії)

Time Line це Шлях Часу, спільна вершина конусів - це події за нашого часу (рухома мить), твірні конусної поверхні - світлові лінії світла - пов'язують мить теперішнього часу з минулим. На цих лініях всі події відбуваються одночасно, ми можемо бачити тепер світло зірки, що згасла мільярди років тому, Δ , ∇ - конуси минулого та майбутнього, а поза їх межами – те, що можна назвати зоною неможливості, hypersurface of the present - координати простору

● форма є варіацією на тему Вавилонської башти. За Достоєвським, Вавилонська башта - символ соціальних утопій, концепцій майбутнього, що мають право на існування як форми ідеалізму, але не реалізуються у випадках порушення закону Часу, законів природи, існування людини (частково наводились)

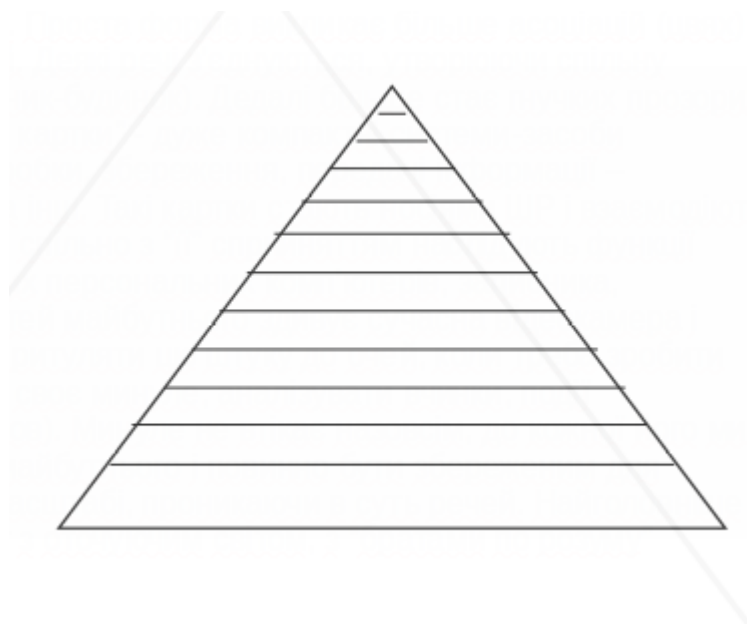
● тобто недобудована

● може мати оптичні надбудови нагорі та в зоні неможливості

Можливі призначення споруди - це функції первинного годинника (смартфони ще не винахода), де зберігається еталон часу - символічне сховище часу. Це осередок науки, культури, мистецтва, ремісництва, розваг, засобів мас-медіа та будь чого іншого. Ми називаємо споруду центром, але можна бути присутнім на відстані; храмом, але час не обожнюється, стоїть найнижче від усього і приносить усьому користь; музеєм, хоч час не потребує збереження, бо не діє. Ми називаємо її Великим Годинником, але індикація може відокремлюватися та існувати "самостійно". Будинок Часу, як скоріше називатимуть споруду діти - це просто таке місце, де можна добре провести час роботи чи відпочинку, велика тусовка

Всередині - експозиції (1 поверх), житло, офіси, майстерні, навчальні заклади, кругова зала із круговою сценою (9 поверх), банк інформації, служби часу, зв'язку, світла, універсальної допомоги, медична, служби харчування та придбання речей у власність (їдальня та магазин). Можна потрапити до відеозоопарку або відеотеатру, музичного салону, спортивних чи культових кімнат та інш.

Споруда має прозорий вигляд, дванадцять-п'ятнадцять поверхів, з допомогою яких визначається час. Поверхня - голографічний поліекран, перетворювач енергії та інформації

На подвір'ї
експозиція
"Учнівські проекти
годинників. КХПТ. 1990-2000 р.р."
Мабуць і досить

